

Vladimír
Đurka
MLČANIE
DO
VETRA

Dáva veciam mená,

ale nevysvetľuje.

Vie, že sme náchylní zamotať sa v príbehu

a urobiť z neho osnovu.

Aj dnešný deň začal východom

slnka. Bez názvu.

Ranný vietor

Čím si plníš vnútro,
pýta sa ma ranný vietor.
Jem, myslou
mi letia farebné vrany.
Mal by som schudnúť?
Otehotnieť? Niečo si odoprieť,
prečítať a hneď zabudnúť?

Ktoré ponožky si vybrať,
ak ma dnes nájdu mŕtveho?

Tak hladko zatváraš oči,

ani len nevrznú. Bolest'

je ešte plodná.

Vieš, stretol som človeka,

bol ako prázdny dom,

čo začal pustnúť od pántov.

Hovorím zrkadlu

Do bordelu nechodím,
lebo sa bojím smrti.
Samovraždy nepácham
pre to isté.
Som mierny tichý muž
so sklonom k jazeru.

„Pôjdeš pod obraz!“
hovorím Narcisovi,
keď kráča po kolenách –
na hrane.

Akoby

Prihládzam si vlasy
akoby som sa mal rád
samozrejme
predtým s tebou horlivo gestikulujem tieňmi
zvierat na stene našej útulnej jaskyne

naširoko sa smejem
od východu po západ
a kopu iných vecí robím
keďže neviem čo mám robiť

pýtam sa
čo by som robil
na svojom mieste

Večné dieťa

Neverte mi, ak vám bude
niekto z nás dvoch rozprávať,
ako sa mám dobre
a ako som so sebou spokojný.

V skutočnosti
ma bolia všetky nohy,
ktoré nemám,
a nedorastená ruka svrbí
rovnako ako uťatá.

V skutočnosti
sa tlačím sám bez seba
v úzkej kolíske.